

TYSKERNES SKJENDSELSDÅD I NORD-NORGE.

Begivenhetene i Nord-Norge utvikler seg til en landskatastrofe. Såvidt man kan skjønne er hele Finnmark alt lagt øde og befolkningen fordrevet. Ikke bare alle hus og forsyninger blir brent; havneanlegg som det har tatt årtier å bygge opp, blir sprengt, båter senket osv. Generasjoners arbeid legges i grus. Det som foregår nordpå nå, er den uhyggeligste av alle tyskeres krigsforbrytelser i Norge, og ingen annen av de ulykker som hittil har rammet landet, vil det ta lenger tid å nå bot på. En hel landsdel blir forvandlet til ødemark. Titusener av mennesker mister alt hva de eier og har. Og det skjer vel og merke ikke som følge av krigsoperasjoner, men langt bak kullplaten. Det er systematisk, veloverveiet ødelagelse. Etter å ha rasert Finnmark går tyskerne nå løs på Troms, og det sies at de skal fortsette like til Narvik.

Tyskernes opptreden mot befolkningen blir også stadig mer brutal. Med gasnek kort varsel blir folk jaget ut av sine hjem; de får ta med seg 15 kg bagasje - så blir husene og rosten av deres eiendeler brent. Forsøker noen tross alt å komme unna og stikke seg bort, drives det en ren klappjakt på dem og de blir skutt ned som hunder. De som drives av sted - de blir ikke evakuert, men deportert - går en uvisss skjebne i møte. Manglen på transportmidler er skrikende, befolkningen er i stor utstrekning henvist til å ta seg fram til fots over vidda i polarmatten eller bli sendt sjøverts med skrupeløse farkoster (for de gode båtene har tyskerne tatt) - det er alt meldt om forlis. Til dette kommer at det er helt utilstrekkelig med mat, husrom, legemidler osv. Sult og forsofthet truer.

Det er for såvidt helt logisk at det er våre fiender tyskerne og ikke våre angripende allierte russerne som er opphavet til denne landsulykke, og at handlingerne her som alltid er NS med bødalen Jonas Lie i spissen. Men det er dobbelt forbitrende at det uhyggelige skuespill settes i scene under det hykkelske påskudd at våre venner og beskyttere tyskerne "redder befolkningen fra de bolsjevikiske redsler", til akkopagnement av en plump, stupid og eklende skrekpropaganda.

Det er gjennom hundrer av vitnesbyrd nordfra slått fast at den tyske propaganda er løgnaktig fra ende til annen. Bortsett fra formidlene innen NS rekker vil befolkningen intet heller enn å bli i sine hjem. De er ikke grepet av noen russesepanikk, og har i flere tilfeller satt livet på spill for å unndra seg den tyske tvangsdeporteringen. Helt tydelig er propogandasvindelen avslørt gjennom den svenske regjering og det Svenske Røde Kors' tilbud om å motta de fordrevne fra Nord-Norge i Sverige. De kunne komme til Sverige og bli der, så mange som ville, få mat, hus og legehjelp. Og velen til Sverige er kort.

Men tyskerne sa nei.

Klarere kan svindelen og raskapen ikke avsløres. Her kunne altså de arme "flyktninger" få et fristed og en forpleining som det i dag er umulig å gi dem noe sted i Norge. Men det passet ikke makthaverne. Ingen, selv ikke kvinner og barn, får med deres gode vilje slippe ut av landet. Dermed er det utvetydig slått fast at det ikke er menneskekjærlighet som dikterer tiltakene i Nord-Norge, men "militære" og politiske hensyn. Det som skjer, skjer i tyskeres og ingen annens interesser, som alt hva de har gjort i Norge og i andre okkuperte land. La oss huske det neste gang Aftenposten med tårer i sine krokodilleøyne snakker om finnmarkingenes taknemlighet over "redningen!" Og la oss huske det når regjeringen med tyskerne om ikke lenge skal gjøres opp.

GESTAPOS ARBEIDSMETODER.

Gestapo interesserer seg spesielt for våpen, illegale aviser og organisasjoner som har forbindelse med Sverige eller England. For å komme disse på sporet anvender de i meget stor utstrekning, og meget ofte med heldig

resultat, angivere. Gestapo bryr seg i alminnelighet ikke med radio etc. Hvis Gestapo har fått peiling på en organisasjon, unnlater de å arrestere noen av ledelsen innen organisasjonen, men gjør alt for å holde denne forbindelse ved like. På denne måte håper de etter hvert å kunne oppsnappa alle kontakter til andre organisasjoner: Eksport, etterretning osv., og i heldigste fall oppad til ledelsen. Før å dekke den angiver som har arbeidet med saken, hender det at de arresterer noen langt uto i organisasjonen, men allers foretar de seg intet. Hvis det er noen som har den minste anelse om at en angiver er kommet inn på organisasjonen, blir denne regelmessig forflyttet. Det forekommer at Gestapo venter for lenge med å arrestere, idet de som skulle tas er stukket av. Der hvor endel medlemmer av en organisasjon er stukket av, forholder Gestapo seg avventende. De regner med at det blir bygget opp en ny organisasjon på samme sted på de rester som er igjen. For å komme inn på den nyoppbygde organisasjon, forsøker de seg med hilser fra dem som er reist. "Illegale aviser" benyttes ofte som lokkemat under det innledende arbeide for å komme inn på personer som arbeider "illegalt". Gestapo bruker ofte å hilse fra noen som de med noenlunde sikkerhet vet arbeider med et eller annet og som kjenner vedkommende person. Alminnelig er det også at de hilser fra personer som sitter inne, sier at de har hatt kontakt med disse før de ble arrestert, og at de har fortalt et eller annet om det Gestapo søker å få greie på. De nevner de navn som er kommet fram under forhørene av de arresterte. Kamerater og omgangskrets går Gestapo sjeldnere etter. Metoden med å hilse fra fanger gir ofte godt resultat. Gestapo benytter ofte brev, so regel ekte som er forsøkt utsuglet av fangset. Før man godtar slike brev, må man nøye undersøke om vedkommende person som overbringer hilsenen er all right. Slike personer bør som regel blankt avvises hvis man ikke kan få sikre opplysninger om dem. Folk som har sittet inne, må ikke komme i kontakt med organisasjoner før det er gått minst 1 år. Gestapo benytter seg av folk som har sittet inne til å komme i kontakt med organisasjoner, og hvis en som er sluppet ut henvender seg til en person eller en organisasjon, som han tidligere har samarbeidet med, mere enn en gang, kan man med 100 % sikkerhet regne med at vedkommende arbeider for Gestapo.

De fleste steder går det noen angivere som er alminnelig kjent. Slike steder blir det satt inn nye angivere. De gamle kan selvsagt ikke få gjort noe for tyskerne, men de går der som kamouflasje for de andre, og for at tyskerne skal ha noen de kan skyld på ved arrestasjonen. Dette er en av Gestapos vanlige arbeidsmetoder.

Gestapo lytter sjelden eller aldri i restauranter, jernbaner, trikker o.l. De regner med at folk som driver med noe ikke snakker om det på slike steder. Statspolitiet derimot benytter ofte denne fremgangsmåte. Skygging drives ikke i noen større grad, muligens en del i større byer. De benytter seg av sine lokalkjente angivere når de skal ha rede på en persons omgangskrets. Disse noterer hvem de har vært sammen med og hvor og når de er sett.

Det hender ofte at Gestapo kjenner til folk som kommer fra England og Sverige; når de kommer til landet og hvilke ruter de benytter. Har de fått en del kontakter med disse og hvis de kan ha nytte av dem, er det ikke sjelden at de lar slike folk reise tilbake igjen. Før de ikke noe ut av dem, blir de arrestert, men da som regel på vei til grensen og ikke i de hus eller hos de kontakter kurøren har bodd eller vært i berøring med.

Gestapo stoler ikke på det norske politi. De har en viss tiltro til statspolitiet, men føler seg ikke sikker på disse heller. Så snart de får rede på at en politimann muligens er borte i noe "illegalt" blir han arrestert omgående, selv om bevisene er meget svake. Gestapo betrakter en politimann som arbeider "illegalt" som meget farlig. Denne har bellig til dels anledning til å kontrollere Gestapos arbeide og arbeidsmåter. Man kan stoppe og ransake deres folk o.l.

..... så folk vet ikke lenger hva de skal gjøre, om de skal forsøke å komme seg vekk eller ikke. Det er vel nesten det samme hvor vi er. Vi hører så meget grusomt om hvorledes de oppfører seg i Finnmark både på land og i luft så vi her lyst til å være hjemme så lenge vi har et hjem. Det er mange av de evakuerte fra Finnmark som er kommet fra hverandre, mødre som leter etter sine barn, og barn som går rundt og gråter og leter etter sine mødre. Det er mange av dem, og de fleste blir jo bare tatt uten videre og sendt sydover uten å få gitt beskjed hjemme. På en evakueringseskibe fra Honningsvåg var der i går en mor som hadde mistet gutten sin, hun hadde anbrakt ham ombord i en skøyte og skulle bare fly hjem etter roe, og da hun kom tilbake, var skøyten gått og hun måtte vente til neste. En 5 års gutt som også var blitt alene traff på bospisningen på Frelserarmeen sin søster, helt tilfeldig, moren var blitt igjen nordpå og faren var sendt med en skøyte for dem.

Der er på hundrevis om bord i hver båt, en hurtigrute hadde 700, en annen 300, og skøytene er overfylt, på en skøyte som evakuerte et gallehjem og et sykehus var det 2 som døde her ved kafen og 2 kvinner fødte. På en annen skøyte ble 2 menn sinnssyke. Og sykdom florerer, skarlagensfeber og difteri-gasfalter sammen med friske, godt kryr av lus ombord så alle båter må ha avluingsapparat for hver tur. De tvangsevakuerte har ikke vært av klamme på utevis, ikke fått anledning til å vaskes og stelle seg, så du kan selv tenke deg, ikke har de mat og ikke har de penger. Et gammelt økterer satt på kafe i dag og gråt, de eide ikke penger, så folk skranglet til dem og noen var og fikk kjøpt litt brød til dem. I Tromsø går det 11.000 evakuerte og venter på å bli sendt videre, og i Mosjøen går det 5.000 som ikke har tak over hodet. Da går og marsjerer i lange tog for å holde varmen. I Tromsø er krigen tatt til evakueringsoppholdssted og der hersker et broket liv. Det er som en drøm, et mareritt, og alt foregår her i landet ikke langt fra oss, og kanskje er det vår tur snart. Det er så meget forfordelig å droppe fra, men du vet all kan ikke skrives om. Men en som har ført en båt med evakuerte (jegede) fra Honningsvåg sa til meg et selv de værste rykter ble knust mot sannheten. Og hvor skal det bli av de stakkars menneskene, hvor skal de bo og hva skal de leve på. De der syke som får store smerter av skilting, fillister og forlurede mennesker, vil de forstå den smerte av lidelser som disse har gjennomgått, og vil de hjelpe dem som uforskyldt er kommet i en slik situasjon, jaget fra sine hjem og sendt om villss skjebne i møte.

WORGESMYTT.

Fredag den 10. november ankom et tysk skip til Narvik med ca. 1.850 norske om bord. De hadde i fem døgnet vært underveis fra Varanger, Tana, Laksefjord og Porsangerfjorden. De evakuerte var stuet sammen i lasterommet på ammunisjonskasser; menn, kvinner, oldingen, barn og syke. Alle i samme rom. Døkket var fullpakket med artilleri, som ikke en gang var kamuflert. En fulltroffer ville ha sprunget hele skipet i luften, men det fantes nesten ingen tyskere om bord. Det var bare et toalettbord om bord, maten var elendig, og 2/3 av de ombordværende fikk fryktelige mavesmerter. Flyktningene var blitt ført om bord med makt. I.o.a. difterisyrke var tvunget ned. Først i Tromsø, hvor norske leger ble alværent, tillot tyskerne at de syke ble ført i land. Den eldste av flyktningene var 83 år. 4 barn ble født under veis. Av disse døde 2 med en gang. Aldrene kunne ikke få noe som helst stell om bord. En av dem døde da også straks. Begge de døde speibarn ble slengt over bord. Keren til det ene og en annen kvinne, som var døsdykk da reisen begynte, gikk samme vei. Den siste kvinnens mann var gløne tilbake med 3 små barn. Ved ankomsten til Narvik stod han uten klær til barne og uten anelse om hvor han skulle henvenne seg, en gråblek, æger og frossen skikkelser med en stivnet sorg i ansiktet. En lappkvinnens mann, som var blitt rammet av et slagtilfelle, røkket tyskerne å ta med, men satte i stedet ild på gammen og brante mannen inne i en kustruon så på. I Narvik er de evakuerte blitt innkvartert over alt, bl.a. i Jernbanens og gruveselskapets lokomotivstaller.

Fra Stockholm meldes at av over 80 norske flyktninger, som ankom til Karasund, var en blitt sinnssyk av strabassene og måtte otterlates på veien. Flyktningene hadde tilbaketrukket 12 - 13 mil i et forfordellig vær. Det var 30 kvinner og barn og 50 menn, blant dem mange oldinger.

Londonkorrespondenter skriver at russiske styrker sammen med norske enheter har overskredet Tanaelva på minst to steder, og at jakten på de rettløpende tyskere fortsetter vestover i retning Porsanger. Skjønt detaljerte opplysninger om stillingen savnes, vet man at de russiske tropper, som sammen med norske avdelinger, avanserer vestover fra Kirkenes, har befri praktisk talt hele Varangerhalvøya - eller i alle fall alle viktige steder langs kysten, som er de eneste av betydning da halvøyas indre på det nærmeste er ubebodd. Russerne har under sine operasjoner fått god hjelp av lokalkjente nordmenn. Alle etterretninger som er kommet til London tyder på et ytterst effektivt samarbeide mellom russerne og nordmenn. To veiforbindelser er opprettet mellom Murmansk og Kirkenes, og det var langs disse veier den norske delegasjon og de norske militærstyrker reiste etter ankomsten til Murmansk fra England. De har også stor betydning for transport av militære og sivile forråd til Finnmark. Kronprins Olav opplyste på en pressekonferanse tirsdag at de norske styrker var forholdsvis små, men at de utelukkende besto av spesialutdannet mannskap og at de for en stor del besto av offiserer og underoffiserer. Polititroppene fra Sverige skal operere bak fronten, hvor de sannsynligvis vil bli benyttet til å bevokte kommunikasjonslinjer, jagequislinger og mulig etterlatte tyske spioner. Kronprins Olav uttalte at samarbeidet mellom den russiske arme og de norske myndigheter på alle måter har vært spesielt hjertelig, og kan betraktes som et eksempel på hvorledes armeer av forskjellige nasjonaliteter bør samarbeide under slike omstendigheter.

Vestfronten. De allierte armeer rykker frem på hele vestfronten fra Maas til Øvre Rhinen. 1. franske arme har tatt Belfort, brutt gjennom Magimt-linjen og etter en ilmarsj over slettene i det sydlige Alsace nådde de Rhinen på bred front i nærheten av Basel, hvor den franske, sveitsiske og tyske grense møtes. De franske tropper holder på å slå bro over Rhinen, som på dette punkt er 20 km bred. Det tyske artilleri på Øststiden av elva har innledet et voldelig bombardement som blir besvart av det franske artilleri. Troppene har dreid mot N og holder på å storme byen Mulhouse. Den franske framrykning starter seg som det rone triumftog under befolkningens jubel. 7. amerikanske arme rykker raskt frem gjennom østene i Varanger for å oppnå kontakt med de franske styrker.

Tysk radio innrømmer at de allierte er trent dypt inn i Vogesene. Korrespondenter melder at det foregår en stor innringningsoperasjon ved den søndre del av Rhinen, og man regner med at omtrent 40.000 tyskere er i en farlig situasjon og drives mot Rhinen. I Metz har all organisert motstand opphørt. Det foregår opprensning i byen, som viser seg å være lite ødelagt. Katedralen er helt uskadd. Det meldes at de regulære tropper var trukket ut og forsvaret overlatt til avdelinger av Volkssturm. Tyskerne er på reträtt over en 180 km lang front mot Saar. De allierte står 8 km fra Sarrebourg og 7 km fra Strasbourg. Tyskernes reträtt foregår til dels uordnet. 1. amerikanske arme har angått Eschweiler, Ø for Aachen, og står 6 km fra Düren. 9. amerikanske arme og 2. britiske arme rykker etter inntagelsen av Gellenkirchen mot Jülich; 5 landsbyer er inntatt. De voldsomme tyske motangrep viser at tyskerne tillegger de alliertes framrykning i dette område stor betydning. Briterne holder det område de har okkupert på tysk jord fra Venlo-sektoren forligger ingen spesielle hyheter.

Østfronten. Russiske tropper er gått til angrep på en rekke avsnitt i Lettland. De har erobret flere stillinger og holder dem til tross for flere motangrep. Fra Moskva foreligger ingen spesielle meldinger om dette nye angrep. I Øst-Preussen foregår artilleridueller. I Ungarn raser voldsomme kamper Ø for Gjyngyös, NØ for Budapest. Russerne holder på å omringe Miskolcz. Store deler av Jernbanen mellom Miskolcz og Budapest er på russarnes hender.

Flyangrep. 1.250 Liberator-fly angrep mandag natt i Borsenburg og Hamburg - Hamburg-området i Ruhr. Over 100 Mosquitos angrep Hannover 2 ganger.

Italia. 8. arme forsetter framrykningen mot Ravenna. Et forlydende om at Kesselfring er alvorlig såret, bekreftes. En melding sier også at han er død på et hospital.

Belgia. Lederne for den belgiske motstandsbevegelse er gått med på å utlevere alle våpen innen iordag. Den politiske situasjon er fremdeles spent.